

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 309/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., t. č. vo výkone trestu Ž., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 13/2012 a jeho rozsudkom z 27. marca 2012, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 54/2012 a jeho uznesením z 3. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2013 doručená sťažnosť M. P., t. č. vo výkone trestu Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 13/2012 a jeho rozsudkom z 27. marca 2012, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 54/2012 a jeho uznesením z 3. októbra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 97/2010 z 22. decembra 2011 bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. b) a j) Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrny trest odňatia slobody na 15 rokov a 1 mesiac nepodmienečne.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania krajský súd svojím rozsudkom sp. zn. 1 To 13/2012 z 27. marca 2012 zmenil právnu kvalifikáciu skutku ustálenú okresným súdom, keď konštatoval, že „... *nedošlo k naplneniu kvalifikačného znaku podľa § 138 písm. j) Tr. zák.*“ a nedošlo ani k naplneniu ďalšieho kvalifikačného pojmu, a to „*po dlhší čas*“ podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, a napokon podľa krajského súdu nedošlo ani k naplneniu kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Preto vzhľadom na uvedené závery krajský súd označeným rozsudkom uznal sťažovateľa vinným zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrny trest odňatia slobody na 6 rokov nepodmienečne.

Dovolanie sťažovateľa proti označenému rozsudku krajského súdu bolo ako nedôvodné odmietnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 54/2012 z 3. októbra 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta, že tak krajský súd, ako ani najvyšší súd sa nevysporiadali s jeho námietkou, ktorou spochybnil zákonnosť dôkazu, na základe ktorého malo byť proti nemu začaté trestné stíhanie. Podľa sťažovateľa mal byť totiž v čase predvedenia pod hrozbou poriadkovej pokuty prinútený na vydanie dôkazu proti sebe (tablety, pozn.), t. j. mal byť prinútený k tzv. samoobvineniu.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Sťažovateľ bol nezákonným spôsobom, hrozbou uloženia poriadkovej pokuty, donútený predložiť proti sebe dôkaz, na základe ktorého došlo následne k jeho obvineniu a vykonávaniu vyšetrovacích úkonov (zápisnica o vydaní veci zo dňa 15. 7. 2010, č. l. 154).

Sťažovateľ bol v tomto čase ešte v postavení osoby predvedenej na podanie vysvetlenia podľa § 17a zák. č. 171/1993 Z. z. (úradný záznam zo dňa 15. 7. 2010, č. l. 8).

Po vykonaní úkonu vydania veci došlo k zadržaniu sťažovateľa (zápisnica o zadržaní podozrivej osoby zo dňa 15. 7. 2010, č. l. 9).

Zabezpečenie dôkazu proti obžalovanému naznačeným spôsobom je v rozpore s ústavným právom nebyť donucovaný k sebaobviňovaniu. ...

Krajský súd v Nitre považoval zápisnicu o vydaní veci zo dňa 15. 7. 2010 za formálny úkon, spisovaný dodatočne, ktorý nemá žiadnu výpovednú a procesnú hodnotu.

S týmto sťažovateľ nemôže súhlasiť, pretože už takýmto postupom vyšetrovateľa, ak je pravdou, že bola zápisnica urobená dodatočne, sa spochybnila zákonnosť zabezpečenia tohto dôkazu proti sťažovateľovi do takej miery, že ho nemožno považovať za zabezpečený zákonným spôsobom ani v prípade, že tak došlo spôsobom naznačenom odvolacím súdom.

... Sťažovateľ poukazuje na to, že i v prípade, ak by nastala situácia predpokladaná odvolacím súdom, že zápisnica o vydaní veci zo dňa 15. 7. 2010 je o vyšetrovacom úkone, ktorý sa neuskutočnil, tak by policajné orgány nemohli voči sťažovateľovi postupovať pri zásahu dňa 15. 7. 2010 o 13.00 hod. (č. l. 8) podľa § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z., pretože už od 8.30 hod. bolo vo veci začaté trestné stíhanie (uznesenie z č. l. 1), a preto mohli voči sťažovateľovi postupovať len a len podľa príslušných ustanovení Tr. por.

Cieľom policajných orgánov bolo zabezpečiť dôkaz pre účely trestného konania, čím obchádzali ustanovenia Tr. por...

S postupom odvolacieho súdu sa stotožnil aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí o dovolaní, z ktorého odôvodnenia rozhodnutia sťažovateľ poukazuje na záver, že trestné stíhanie bolo začaté nie proti sťažovateľovi, ale proti osobe menom „Rocky“, a preto polícia mohla postupovať podľa zák. č. 171/1993 Z. z., čo je právne neudržateľné stanovisko a celkom odlišné od stabilizovanej judikatúry NS SR.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Konaním Krajského súdu v Nitre a Najvyššieho súdu SR v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Nitre pod č. k. 1 To/13/2012 a na Najvyššom súde SR pod č. k. 1 Tdo 54/2012 v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre č. k. 1 To/13/2012 zo dňa 27. 3. 2012 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Tdo 54/2012 zo dňa 3. 10. 2012, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.)

Rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 1 To/13/2012 zo dňa 27. 3. 2012 a uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Tdo 54/2012 zo dňa 3. 10. 2012 sa zrušujú.“

Sťažovateľ si v sťažnosti uplatnil aj nárok na úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 13/2012 a jeho rozsudkom z 27. marca 2012, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 54/2012 a jeho uznesením z 3. októbra 2012 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny.

1. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 13/2012 a jeho rozsudkom z 27. marca 2012

Ústavný súd v súvislosti s napádaným postupom a rozsudkom krajského súdu poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, t. j. čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, k porušeniu ktorých malo dôjsť postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 13/2012 a jeho rozsudkom z 27. marca 2012, neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu využitím opravného prostriedku (dovolania) podľa Trestného poriadku, ktoré dovolanie sťažovateľ napokon (tak ako to vyplýva aj z jeho sťažnosti, pozn.) aj využil. V dovolacom konaní sa tak najvyšší súd v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia dovolacieho súdu musel v podstate vysporiadať s rovnakými argumentmi, aké sťažovateľ proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ sa tak vo vzťahu k ním namietanému postupu a rozhodnutiu krajského súdu mohol domôcť účinnej ochrany namietaných základných práv už aj v konaní pred všeobecnými súdmi.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 54/2012 a jeho uznesením z 3. októbra 2012

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom namietaným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Najvyšší súd svoje uznesenie odôvodnil takto:

«V odôvodnení dovolania obvinený predovšetkým namietol, že bol v čase predvedenia na podanie vysvetlenia prinútený pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty vydať proti sebe dôkaz - tabletky, o čom je spísaná zápisnica o vydaní veci zo dňa 15. júla 2010, pričom aj krajský súd posúdil túto zápisnicu o vydaní veci zo dňa 15. júla 2010 za dodatočne spísaný formálny úkon. Takýmto postupom vyšetrovateľa sa však spochybnila zákonnosť zabezpečenia tohto dôkazu.

Zároveň v prípade, že zápisnica je iba formálna, policajti pri zásahu voči dovolateľovi, vykonanom dňa 15. júla 2010, nemohli postupovať podľa § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z., ale podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, nakoľko v tento deň ráno bolo vo veci začaté trestné stíhanie.

Vzhľadom na uvedené, dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby tento rozsudkom vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Krajskému súdu v Nitre prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra sa písomne vyjadril k dovolaniu podaného obvineným, pričom vyjadril názor, že spochybňované vydanie plátu tabletiiek S. sa uskutočnilo zákonným spôsobom a bez hrozby uloženia poriadkovej pokuty. Z vykonaných dôkazov nebolo preukázané nútenie obvineného zo strany policajta, keďže tento mu nevykonal ani osobnú prehliadku, nakoľko obvinený vydal veci dobrovoľne sám. Podľa názoru prokurátora, vykonaným dokazovaním oboma súdmi nižšieho stupňa bol dostatočne objasnený skutkový stav veci, pričom bolo preukázané, že predmetný skutok sa stal, vykazuje znaky príslušného trestného činu a dopustil sa ho obvinený M. P. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol dovolaciemu súdu, dovolanie podané obvineným M. P., odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným M. P. nie je dôvodné.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či podané dovolanie má všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Nitre ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Dovolanie bolo podané na Okresnom súde Nitra, t. j. v mieste uvedenom v ustanovení § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytykajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený poukazuje na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Obvinený považoval postup policajtov pri získavaní dôkazov za nezákonný, nakoľko ho mali pod hrozbou poriadkovej pokuty prinútiť vydať tabletky S., a tým samého seba donútiť sa obviňť.

Uvedenú námietku dovolateľa nepovažoval dovolací súd za dôvodnú. Ako už správne konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd, z vykonaného dokazovania, ani z predloženého spisového materiálu, nevyplýva skutočnosť, že by niektorý zo službukonajúcich príslušníkov Policajného zboru nútil obvineného k vydaniu predmetnej veci. Na tejto skutočnosti nič nemení ani namietaná zápisnica o vydaní veci, ktorá bola zjavne spísaná po predvedení obvineného na Okresné riaditeľstvo PZ Nitra. Z poučenia síce vyplýva možnosť uloženia poriadkovej pokuty, avšak obvinený už predtým vydal predmetné tabletky dobrovoľne, čo aj potvrdil pri výsluchu vykonanom na hlavnom pojednávaní dňa 28. januára 2011.

Pokiaľ sa jedná o námietky ohľadne postupu podľa ustanovení zákona o Policajnom zbore, resp. Trestného poriadku pri zákroku vykonanom voči obvinenému, najvyšší súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že dňa 15. júla 2010 začal vyšetrovateľ trestné stíhanie vo veci zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák., avšak proti nestotožnenej osobe vystupujúcej pod menom „Rocky“. Proti obvinenému M. P. bolo vznesené obvinenie až dňa 16. júla 2010. Vzhľadom na to, príslušníci policajného zboru postupovali správne v súlade so zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Zaistený plát tabletiiek S. bol ako dôkaz získaný zákonne.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. teda nie je daný.»

Z citovaného rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd ustálil záver o zákonnosti postupu pri zabezpečovaní dôkazu proti sťažovateľovi v prípravnom konaní, ktorý sa opiera o zistenie, že trestné stíhanie bolo podľa § 199 ods. 2 Trestného poriadku proti nestotožnenej osobe vystupujúcej pod prezývkou „Roky“ začaté ráno 15. júla 2010, t.j. predtým, ako bol sťažovateľ predvedený podľa § 17a zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) na podanie vysvetlenia. Z uvedeného teda najvyšší súd dospel k záveru, že policajt, ako aj vyšetrovateľ mohli voči sťažovateľovi postupovať podľa ustanovení zákona o Policajnom

zbore, a nie podľa ustanovení Trestného poriadku, pretože v čase policajného zákroku nebolo proti nemu ešte vznesené obvinenie, k čomu došlo až 16. júla 2010.

Uvedené závery najvyššieho súdu považuje ústavný súd za odôvodnené a ústavne udržateľné, majúce oporu v aplikovanej právnej úprave, pričom na doplnenie argumentácie najvyššieho súdu ústavný súd poznamenáva, že je nevyhnutné rozlišovať medzi začatím trestného stíhania podľa § 199 Trestného poriadku na jednej strane a vznesením obvinenia podľa § 206 Trestného poriadku na strane druhej. Keďže trestné stíhanie podľa § 199 Trestného poriadku nebolo 15. júla 2010 začaté proti sťažovateľovi, policajné orgány mohli v tom čase postupovať proti nemu podľa ustanovení zákona o Policajnom zbore.

Citované závery najvyššieho súdu možno považovať za ústavne akceptovateľné, aj pokiaľ ide o jeho konštatovanie o zákonnosti postupu policajných orgánov a vyšetrovateľa 15. júla 2010 pri zaistení dôkazu (tabliet) u sťažovateľa. V tejto súvislosti ústavný súd na doplnenie argumentácie ešte poznamenáva, že sťažovateľ bol policajným orgánom predvedený na podanie vysvetlenia podľa ustanovení zákona o Policajnom zbore, keďže v tom čase, ako už bolo uvedené, nebolo proti nemu začaté trestné stíhanie a ani vznesené obvinenie, avšak následne po zistení, že činnosť, o ktorej sťažovateľ podal vysvetlenie, súvisí s trestnou činnosťou, v súvislosti s ktorou už bolo podľa § 199 ods. 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie, vyšetrovateľ mohol a mal vykonávať všetky procesné úkony proti sťažovateľovi už podľa ustanovení Trestného poriadku, preto aj v zmysle zápisnice o vydaní veci z 15. júla 2010 (ktorú si ústavný súd vyžiadal, pozn.) bol sťažovateľ vyzvaný na vydanie veci podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku.

Okrem toho ústavný súd podotýka, že v prípade, ak sťažovateľ bol toho názoru, že skutočnosti uvedené v predmetnej zápisnici z 15. júla 2010 o vydaní veci nezodpovedajú skutočnosti, t. j. ak bol toho názoru, že k vydaniu veci (tabliet, pozn.) bol donútený, mohol podpísanie zápisnice odmietnuť, čo však neučinil, a contrario v zápisnici nie je záznam o tom, že by ju sťažovateľ odmietol podpísať.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu právny výklad najvyššieho súdu tieto znaky nevykazuje, a preto ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu sťažovateľom označených práv nedošlo, a z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti už pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti, ktorými sa sťažovateľ domáhal ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2013